

SYNOD

PARAFII MATKI BOSKIEJ
KRÓLOWEJ MĘCZENNIKÓW

PRZYGOTOWUJĄCY
NA JUBILEUSZ 25-LECIA PARAFII

SYNOD PARAFIALNY

parafii pw. Matki Boskiej
Królowej Męczenników
w Bydgoszczy-Fordonie
przygotowujący
na jubileusz 25-lecia parafii

Bydgoszcz, październik 2007

Opracowanie zespołowe
Copyright by
parafia MBKM w Bydgoszczy-Fordonie

fot. na okładkach: Mieczysław Pawłowski (str. 1) Mariola Ciesielska i (str. 4)

SPIS TREŚCI:

1.	WPROWADZENIE	5
2.	DLACZEGO SYNOD PARAFIALNY?	7
3.	Spotkanie pierwsze (październik 2007) - DUSZPASTERSTWO POWOŁAŃ	9
3.1.	Dar i tajemnica powołania	9
3.2.	Życie osób duchownych	10
3.3.	Posługa kapłanów	10
4.	Spotkanie drugie (listopad 2007) - SAKRAMENT POKUTY	13
5.	Spotkanie trzecie (grudzień 2007) - SŁOWO BOŻE	15
6.	Spotkanie czwarte (styczeń 2008) - EUCHARYSTIA	16
7.	Spotkanie piąte (luty 2008) - PASTORALNA TROSKA O MAŁŻEŃSTWO I RODZINĘ	18
7.1.	Wprowadzenie	18
7.2.	Sytuacja współczesnej rodziny	20
7.2.1.	Rodzina tradycyjna	20
7.2.2.	Sytuacja ekonomiczna	20
7.2.3.	Dochody rodziny	20
7.2.4.	Praca zawodowa kobiet	21
7.3.	Zagrożenia współczesnej rodziny	21
7.3.1.	Szerzenie opinii o naruszalności zasad i form życia małżeńskiego, rodzinnego	21
7.3.2.	Nasilanie się tendencji patologicznych	22
7.3.2.1.	Alkoholizm	22
7.3.2.2.	Narkomania	22
7.3.2.3.	Brutalizacja życia społecznego	22
7.3.2.4.	Prostyucja	22

7.3.2.5. Inne zagrożenia.....	23
7.3.3. Środki masowego przekazu.....	23
7.3.4. Duszpasterstwo małżeństw i rodzin.....	23
8. Spotkanie szóste (marzec 2008) - SAKRAMENT BIERZMOWANIA – DUSZPASTERSTWO MŁODZIEŻY	26
9. Spotkanie siódme (kwiecień 2008) MODLITWA - KATECHEZA DOROSŁYCH.....	27
10. Spotkanie ósme (maj 2008) - DZIEŁA CHARYTATYWNE.....	29
11. Spotkanie dziewiąte (czerwiec 2008) - WIERNY ŚWIECKI W KOŚCIELE	31
11.1. Powołanie i formacja świeckich.....	31
11.2. Powołanie do świętości.....	32
11.2.1. Świadomość przynależności do Kościoła	34
11.2.2. Konieczność formacji	35
11.3. Obecność świeckich w życiu Kościoła.....	36
11.3.1. Świecki uczestniczy kapłańskiej w misji Chrystusa	37
11.3.2. Świecki uczestniczy w prorockiej misji Chrystusa.....	38
11.3.3. Świecki uczestniczy w królewskiej misji Chrystusa.....	38
11.4. Obecność świeckich w życiu społeczno-politycznym - idea przewodnia	39
11.4.1. Powołanie świeckich	39
11.4.2. Inicjatywy świeckich	40
11.4.3. Praca warunkiem rozwoju życia społecznego	42
11.4.4. Polityka jako troska o dobro wspólne.....	44
12. Zakończenie prac Synodu Parafialnego	46
13. Informacje i materiały pomocnicze.....	47

1. WPROWADZENIE

W roku 2008 będziemy obchodzić Srebrny Jubileusz istnienia Parafii Matki Boskiej Królowej Męczenników. Przez ćwierć wieku swojego istnienia tworzyła się i tworzy wspólnota zbawienia, wspólnota mieszkańców dzielnicy Bydgoszcz – Fordon, którzy w wybudowanej przez siebie świątyni gromadzili się i gromadzą dla umacniania swego życia religijnego i życia z wiary.

Tytuł kościoła Matki Boskiej Królowej Męczenników, wyjęty z Litanii Loretańskiej, wskazuje na Tę, która jak pisze w swojej książce ks. Zygmunt Trybowski jest „Panią wszystkich tych, którzy męczeńsko oddali swoje życie dla dobra innych, w słusznej sprawie, w wirze nienawiści i zbrodni. Jest pocieszycielką w chwilach, gdy nie ma już wyjścia. Więźniowie obozów koncentracyjnych, oflagów i gett wzywali Ją każdego dnia – lepiłi z chleba Jej figurki i modlili się z wiarą, iż Ona ich ocali ... Tutaj, w tym miejscu, u wrót Doliny Śmierci w Fordonie, także miały miejsce takie zdarzenia. To z krwi niewinnie rozstrzelanych Polaków i Żydów zrodziło się dobro, które nie przemija. Jego symbolem jest ów wspaniały kościół, który po latach stanął na ziemi ostatnich ich kroków. Pozostaną w naszej pamięci na zawsze, tak jak jest w niej stale męka i śmierć Jezusa z Nazaretu. I to nie przypadek, że w nowym czasie, w nowej polskiej rzeczywistości, na pomniku wzniesionym na wzgórzu nad Doliną Śmierci umieszczony został krzyż w koronie cierniowej. To jest znak, że świat o nich nie zapomniał, że była i jest przy nich Królowa Męczenników” (ks. Z. Trybowski, *„Miłujmy czynem i prawdą”, Bydgoszcz, 1994 r. s. 7*).

W 1983 r., dekretem Ks. Biskupa Mariana Przykuckiego, został skierowany do pracy duszpasterskiej w Parafii Św. Mikołaja w Fordonie ks. Zygmunt Trybowski, z myślą o budowie nowego kościoła i założeniu parafii obok Doliny Śmierci. Na początku przygotował z parafianami tzw. Betlejemkę z drewna i już od 1 października 1983 r. codziennie w niej odmawiał z ludźmi różaniec.

Dnia 7 października 1983 r. przybył Ks. Biskup Marian Przykucki, by poświęcić plac pod budowę kościoła i prowizoryczny krzyż. Zgromadziło się wówczas ok. 400 osób. Od tego czasu w każdą niedzielę ks. Z. Trybowski odprawiał tu Mszę Św. o godz. 12.00 (ks. Z. Trybowski, *„Miłujmy czynem i prawdą, s. 52-53*).

W 10. rocznicę utworzenia parafii, tj. 7. października 1993 ks. abp Henryk Muszyński konsekrował piękną i ogromną świątynię, która powstała dzięki pracy i ofiarności parafian i dobrodziejów. Ks. Proboszcz Zygmunt Trybowski powiedział wtedy: „Ci, którzy Panu Bogu kościoły widome budują – pierwaj kościół serdeczny w sobie zbudowali” (s. 88). Te słowa księdza Piotra Skargi, często powtarzane przez śp. Ks. Prałata Trybowskiego, pierwszego proboszcza i budowniczego Świątyni, wszystkich nas dziś zobowiązują, ponieważ kościół ten jest znakiem naszej wiary i wypływających z niej dobrych czynów.

Aby wypełnić ten duchowy testament ks. Prałata pragniemy rozbudzić na nowo naszą wiarę, szczególnie, że dziś wielu ochrzczonych naszych parafian od niej odeszło, ją zlekceważyło. Przechodzą obojętnie obok kościoła, który powstał z wielkiej czci i ufności pierwszego proboszcza i pierwszych parafian do Boga i Matki Najświętszej.

Temu celowi – rozbudzenia wiary – ma służyć Synod Parafialny, który rozpoczynamy w roku poprzedzającym Srebrny Jubileusz – 25-lecia istnienia naszej Parafii pw. Matki Boskiej Królowej Męczenników i Jej z głęboką wiarą to dzieło zawierzamy: „Matko Boża Niepokalana Maryjo! Wiem, że własnymi siłami niczego nie dokonam. Ty zaś wszystko możesz co jest wolą Twego Syna i zawsze zwyciężasz”.

2. DLACZEGO SYNOD PARAFIALNY?

Sługa Boży, Ojciec Św. Jan Paweł II, podczas homilii wygłoszonej w Warszawie w 1999 r. na zakończenie II Ogólnopolskiego Synodu Plenarnego, zauważył, że „jeżeli Kościół ma się umocnić jako wspólnota ludzi wierzących, to może się to dokonać tylko poprzez świadome uczestnictwo wszystkich w jego życiu”

Kształtowanie takiej świadomości eklezjalnej należy do podstawowych zadań duszpasterstwa w Polsce. Bez tej świadomości nie będzie prawdziwych chrześcijan, ale będą tylko ludzie mniej lub bardziej religijni, co nie oznacza, że prawdziwie wierzący w Boga, Jemu ufający, odczytujący swoje życie w świetle wiary i wypełniający w nim wolę Bożą.

„Chodzi o to, żeby Kościół i każda parafia przemieniała się we wspólnotę braci i siostr, którzy razem podejmują czynną odpowiedzialność za Kościół i za sprawę Ewangelii ... Klucz do odnowy Kościoła leży zapewne w kształtowaniu nowego stylu bycia katolikiem” (*Jan Paweł II, Olsztyn 1991.06.06*).

Temu właśnie ma służyć Synod Parafialny. W *Dziejach Apostolskich* czytamy: „Kiedy doszło do niemałych sporów i zatargów między nimi (Żydami) a Pawłem i Barnabą, postanowiono, że Paweł i Barnaba i jeszcze kilku spośród nich uda się w sprawie tego sporu do Jerozolimy, do Apostołów i prezbiterów /.../ Kiedy przybyli do Jerozolimy, zostali przyjęci przez Kościół, Apostołów i prezbiterów. Opowiedzieli też, jak wielkich rzeczy Bóg przez nich dokonał /.../. Zebrali się więc Apostołowie i prezbiterzy, aby rozpatrzyć tę sprawę. Po długiej wymianie zdań przemówił do nich Piotr” (*Dz 15, 2-7*).

Tak wyglądał pierwszy synod w dziejach Kościoła. Byli na nim zebrani Apostołowie, prezbiterzy i lud, czyli cały Kościół Jerozolimski.

Jedną z uderzających cech Kościoła jest Jego wspólnotowość.

Jak czytamy w Kodeksie Prawa Kanonicznego w Kan. 515: „Parafia jest określoną wspólnotą wiernych, utworzoną na sposób stały w Kościele

partykularnym, nad którą pasterską pieczę, pod władzą biskupa diecezjalnego, powierza się proboszczowi jako jej własnemu pasterzowi”.

Synod Parafialny, idąc za wzorem synodu diecezjalnego, ma wytyczyć zadania i wskazania na kolejne lata dla danej parafii oraz pozostawić dokument, do którego można się odwołać, abyśmy wszyscy mieli jasność, czego możemy nawzajem od siebie oczekiwać. Parafia jako wspólnota ma w ten sposób rozpoznać istniejące potrzeby.

Podstawowym pytaniem, które należy sobie postawić jest: jak powinna funkcjonować nasza parafia?

Zadaniem synodu jest również odkrycie swojego miejsca w Kościele oraz odkrywanie siebie jako wspólnoty, a nie anonimowej grupy. Synod ma także zadanie formacyjne.

Synod Parafialny, który rozpoczynamy jest zwieńczeniem pewnej już przebytej drogi, w naszym przypadku drogi 25-letniej oraz wyznaczeniem w wymiarze duchowym i fizycznym dalszego jej etapu. W duszpasterstwie parafialnym trzeba iść razem: duchowni i świeccy.

Dlatego też będziemy spotykać się każdego miesiąca, wszystkie stowarzyszenia i grupy działające w Parafii, by omawiać sprawy dotyczące naszego życia wiary: będziemy stawiać sobie pytanie: jak jest, i co robić, by było lepiej?

Potrzeba, by w te prace synodalne włączyli się wszyscy parafianie, stany i grupy wiekowe. Ma to być wspólne dzieło, aby każdy z nas odnalazł swoje miejsce w tej wspólnocie jaką jest Parafia.

Przypomnijmy jeszcze raz cele, jakie przyświecają Synodowi. Głównym celem jest przede wszystkim pogłębienie i umocnienie wiary, aby wyraziła się w prawdziwych i autentycznych postawach chrześcijańskich, jak również budowanie wspólnoty opartej na miłości i wzajemnym zaufaniu.

Synod Parafialny ma po 25 latach postawić „diagnozę” życia religijnego parafii i określić oraz ukazać kierunki jej rozwoju.

3. Spotkanie pierwsze (październik 2007) - DUSZPASTERSTWO POWOŁAŃ

3.1. Dar i tajemnica powołania

Powołanie kapłańskie jest darem Bożym. Jest to dar dla całego Kościoła, dobro dla jego życia i misji. Kościół przeto winien chronić ten dar, cenić go i miłować. Kościół ponosi odpowiedzialność za narodziny i dojrzewanie powołań kapłańskich. Dlatego aktywnym podmiotem i animatorem duszpasterstwa powołań jest wspólnota kościelna w całej swej różnorodności: od Kościoła powszechnego do Kościoła lokalnego i – dalej – do parafii i każdego członka Ludu Bożego.

Istnieje dziś szczególna konieczność, aby rozpowszechniło się i utrwaliło przekonanie, że troska o powołania jest łaską i odpowiedzialnością powierzoną wszystkim bez wyjątku członkom Kościoła. Sobór Watykański II bardzo wyraźnie stwierdził, że <obowiązek budzenia powołań ciąży na całej społeczności chrześcijańskiej>.

Pytania:

1. Środowiskami powołań są dzisiaj: rodzina, Kościół (parafia), grupy, ruchy i stowarzyszenia religijne świeckich. Jak wypełniają swoje zadania? Czy przez:
  - a) pozytywne i religijne myślenie o powołaniu;
  - b) regularnie prowadzone w parafii modlitwy oraz nabożeństwa i rekolekcje powołaniowe itp?
2. Jaką rolę w budzeniu powołań odgrywają duszpasterze (proboszcz, wikarzy, katecheci, rekolekcjoniści i misjonarze)? Czy jest to świadectwo życia, kontakt z młodzieżą, kierownictwo duchowe, rekolekcje, obecność w szkole?
3. Czy księża, poprzez posługę w konfesjonale, spełniają rolę kierowników duchowych dla młodzieży?

4. Co nie pozwala młodym ludziom usłyszeć głosu powołania?
5. Jakiego rodzaju inicjatywy powinny zostać podjęte przez działające w parafii i diecezji bydgoskiej Stowarzyszenie Powołań Kapłańskich, by zdynamizować pracę tej wspólnoty?

3.2. Życie osób duchownych

Prezbiterzy są w Kościele i dla Kościoła sakramentalnym uobecnieniem Jezusa Chrystusa. Jednym słowem, celem życia i działania kapłanów jest głoszenie Ewangelii światu i budowanie Kościoła w imieniu i w zastępstwie Chrystusa.

Sprawą podstawową w życiu kapłana jest więź z Jezusem Chrystusem Głową i Pasterzem. Kapłan uczestniczy bowiem w sposób specyficzny i wiarygodny w «konsekracji-namaszczeniu» oraz w «misji» Chrystusa (por. Łk 4,18-19). Z tą więzią, kapłana z Chrystusem, łączy się ściśle relacja z Kościołem. Nie są to «relacje» istniejące obok siebie, lecz łączą się one wewnątrz i nawzajem się przenikają.

Pytania:

1. Jakich kapłanów potrzebuje dzisiaj: świat, Kościół, nasza Ojczyzna, nasza Ziemia Bydgoska, nasza parafia, moja rodzina?
2. W czym powinny się wyrażać kapłańskie braterstwo i współpraca?
3. Co w życiu i pracy kapłanów gorszy wiernych?
4. Jak wierni powinni wspomagać swojego duszpasterza w jego życiu i posłudze?

3.3. Posługa kapłanów

Niewątpliwie sprawowanie posługi kapłańskiej, szczególnie zaś sprawowanie sakramentów, zyskuje swoją zbawczą skuteczność dzięki działaniu samego Jezusa Chrystusa, obecnego w sakramentach.

Pytania:

1. Jak wierni postrzegają swoich kapłanów: jako duszpasterzy czy tylko jako administratorów parafii? Od czego zależy ta różnica?
2. Czy nie potrzebujemy księdza tylko jako człowieka: doskonałego organizatora czy urzędnika, a nie jako duchownego? Czy jego duchowość leży nam na sercu? Jak się konkretnie wyraża?
3. Jak wierni wyobrażają sobie:
  - a) autorytet pasterski kapłana;
  - b) funkcję jednoczącą;
  - c) gorliwość duszpasterską;
  - d) dyspozycyjność duszpasterską.

4. Spotkanie drugie (listopad 2007) - SAKRAMENT POKUTY

Zadania i zalecenia

1. Z woli Chrystusa pojednanie grzeszników z Bogiem i ze wspólnotą braci dokonuje się w Kościele: przez postugę Kościoła. Sakrament pokuty i pojednania jest konieczny dla tych wiernych, którzy przez grzech ciężki zerwali więź przyjaźni z Bogiem. Innym zaś jest zalecany, gdyż „daje siłę w słabościach i pomaga w pełni żyć wolnością dzieci Bożych.
2. Nie należy zaniedbywać także innych, pozasakramentalnych sposobów gładzenia grzechów, jak pokutne obrzędy Mszy św., nabożeństwa pokutne, post, jałmużna, coraz lepsze wypełnianie codziennych obowiązków, cierpliwe znoszenie przeciwności życiowych oraz dobrowolne umartwienie i dobre uczynki. (Paweł VI).
3. Informacja w kościele i kaplicy dotycząca godzin sprawowania spowiedzi.
4. Stały dyżur spowiedniczy np. w kaplicy.
5. Przygotowanie wiernych do spowiedzi np. nabożeństwo pokutne.
6. Warunki dobrej spowiedzi (przypomnieć je i każdy z nich omówić):
I. Rachunek sumienia, II. Żal za grzechy, III. Postanowienie poprawy
IV. Spowiedź szczerą, V. Zadość-uczynienie.
7. Szczególną uwagę należy zwrócić na dobry rachunek sumienia (posłużyć się rachunkiem sumienia dla dorosłych z książeczki, czy wydany osobno; omówić każde przykazanie Boże.
8. Jak dotrzeć z takim rachunkiem sumienia do wszystkich parafian? (może rozdawać go przed spowiedzią adwentową i wielkanocną? – zaangażowanie w to wspólnot, by każdy otrzymał go do ręki).
9. Spowiedź musi być przygotowana.
10. Niezwracanie przez chrześcijan uwagi na wiele grzechów i brak świadomości ich popełniania.

11. Częstotliwość przystępowania do spowiedzi.
12. Przygotowanie do spowiedzi narzeczonych, a także rodziców i chrzestnych przed chrztem dziecka.
13. Inne myśli dotyczące Sakramentu Pokuty.

5. Spotkanie trzecie (grudzień 2007) - SŁOWO BOŻE

Zadania i zalecenia

1. Czym dla mnie jest Słowo Boże?
2. Biblia w życiu codziennym
3. Homilia:
  - a) O czym mówić homilię? (czy odnosić się tylko do prawd wiary i moralności, czy podejmować także problemy społeczne, polityczne?)
  - b) Jak mówić homilię? (jak długo? Z wielką powagą, namaszczaniem, patosem czy prosto i naturalnie? Napominać i wytykać błędy czy zachęcać do dobra i budzić nadzieję? Mówić emocjonalnie i nastrojowo czy rzeczowo i racjonalnie?)
4. Katecheza:
  - a) Katecheza w rodzinie – jak pomóc rodzinom w chrześcijańskim wychowaniu dzieci?
  - b) Katecheza w szkole – jakie są jej zalety, a jakie wady?
  - c) Czy księża powinni mieć w szkole pełny wymiar godzin?
  - d) W jaki sposób katecheci świeccy mają być obecni w parafii?
  - e) Jak ożywić katechezę w parafii?
  - f) Jak rodzice współpracują z katechetą?
  - g) Jak prowadzić katechezę dorosłych?
5. Jak pomóc w tym, żeby Pismo Św. znalazło się w każdej rodzinie?
6. Co zrobić, by czytano w rodzinach Pismo Św.? (np. spotkania biblijne sąsiadów)
7. Jak upowszechnić czytelnictwo prasy katolickiej i lektur duchowych?
8. Czy tworzyć w parafii Kręgi Biblijne?

6. Spotkanie czwarte (styczeń 2008) - EUCHARYSTIA

Zadania i zalecenia

1. Celebrowanie Mszy Św. jako czynność Chrystusa i Kościoła stanowi szczyt i źródło całego chrześcijańskiego życia.
W tej czynności człowiek – stworzenie osiąga szczyt działania, poprzez które Bóg, w Chrystusie, uświęca świat oraz cześć jaką oddaje Ojcu, wielbiąc Go przez Chrystusa w Duchu Św. Ponadto, wszystkie czyny chrześcijańskiego życia wiążą się ze sprawowaniem Eucharystii i do niej zmiernają.
2. Uwzględniając naturę każdego zgromadzenia liturgicznego, poleca się duszpasterzom takie przygotowanie i pokierowanie czynnością liturgiczną, aby prowadziła wiernych do **świadomego, czynnego i owocnego** uczestnictwa w Eucharystii.

Podczas Mszy Św. wierni mają **dziękować** Bogu za zbawcze dzieło Chrystusa, **składać** Bogu przez ręce kapłana i razem z nim niepokalaną Hostię, uczyć się **ofiarowania** samych siebie przez głęboką **pobożność i miłość** wobec bliźnich. Podczas sprawowania Eucharystii powinni **wystrzegać się indywidualizmu i podziałów**.

Wspólnotowy i czynny udział wyrażają wierni przez **sluchanie** Słowa Bożego, udział w **modlitwach** i **śpiewie**, **wspólne przystępowanie** do stołu Pańskiego, **zachowywanie chwil milczenia** oraz wykonywanie **tych samych gestów i postaw ciała**.

(Wytluszczone słowa niech posłużą do przemyśleń i dyskusji, by przyrzeć się jak to wygląda w naszej parafii).

Myśli pomocnicze i pytania:

1. Przygotowanie liturgii (osobiste i wspólnotowe).
2. Śpiew przed rozpoczęciem liturgii – lub gra organowa nastrojająca do modlitwy.

3. Szczególna troska o przygotowanie uroczystej Eucharystii niedzielnej (każdej).
Sprawowanie Mszy Św. w niedziele i święta nakazane powinno mieć charakter uroczysty. W związku z tym duszpasterze powinni zatroszczyć się o przygotowanie odpowiednich osób świeckich w parafii, które mogłyby pełnić właściwe im funkcje liturgiczne (ministranci, lektorzy, kantorzy, komentatorzy, schola itp.)
4. Zadania i funkcje organisty poza Mszą Św. i podczas Liturgii. („Wokół posługi organisty w parafii”, red. ks. P. Wiśniewski) do wglądu organisty i przeszczepienia na grunt parafii, np.: zadaniem organisty jest przygotowanie kantora psalmu; kontrola innych śpiewaków i instrumentalistów; a podczas ślubu – by nie wykonywali niestosownych utworów.
5. Czym Eucharystia jest dla mnie osobiście?
6. Czy staram się na niej być także w dni powszednie?
7. Czy wychodzę z niej przemieniony, zdolny do poświęceń, napełniony miłością Chrystusa?
8. Co robić, by innych przybliżyć do Eucharystii?
9. Sprawowanie w parafii Mszy Św. wotywnych o Matce Bożej z racji tytułu kościoła.
10. Nabożeństwa maryjne (np.: nowenna, różaniec, Apel Jasnogórski) – uroczysty duch tych nabożeństw.
11. Zaangażowanie wspólnot działających w parafii w liturgię i nabożeństwa
12. Inne przemyślenia i wnioski dotyczące przeżywania Eucharystii.

7. Spotkanie piąte (luty 2008)

- PASTORALNA TROSKA O MAŁŻEŃSTWO I RODZINĘ

7.1. Wprowadzenie

W zbawczym planie Boga rodzina pełni szczególną rolę, a konsekracja małżonków i rodziców osobnym sakramentem daje im własny dar pośród Ludu Bożego, własne posłannictwo, tak „...aby byli nawzajem dla siebie i dla swoich dzieci świadkami wiary i miłości Chrystusa” (Sobór Watykański II; Konstytucja o Kościele 11). Ten dar, dar osobnego sakramentu i to posłannictwo umiejscawia rodzinę „wewnątrz” struktury całego Kościoła i daje jej udział w potrójnej misji: prorockiej, kapłańskiej i królewskiej.

W świetle życia wiary, Boży zamysł względem małżeństwa i rodziny, ujawniony w stwórczym planie i realizowany w dziele zbawczym Chrystusa, czyni z tej rzeczywistości wspólnotę charyzmatyczną, obdarzoną specjalną łaską i specyficznym powołaniem. Mocą sakramentu małżeństwa powołanie małżonków i rodziców, które otrzymali w sakramencie chrztu i bierzmowania, doznaje szczególnej specyfikacji: „aby nawzajem dla siebie i dla swoich dzieci być świadkami wiary i miłości Chrystusa” (KK 35). Jest to prawdziwe powołanie - dopowiada Jan Paweł II - którym małżonkowie i rodzice obejmują własny krąg rodzinny, inne rodziny, Kościół i cały świat aż po krańce ziemi (por. FC 54). Jest to posługa jak najbardziej kościelna, czyli „wchodzi w kontekst całego Kościoła jako wspólnoty ewangelizowanej i ewangelizującej” (FC 53). Spełnianie zatem tego eklezjalnego posłannictwa nie jest ze strony rodziców jedynie wyrazem ich pobożności, a ze strony Kościoła taktycznym posunięciem wobec wielkich potrzeb ewangelizacji. Jest to prawdziwe powołanie i najbardziej realna powinność osadzona i zakorzeniona w sakramencie małżeństwa. Małżeństwo jako sakrament „ciągle trwający (...) konsekruje małżonków do obowiązków i godności ich stanu” (KDK 48).

Właśnie z powołania płynącego z sakramentu małżeństwa wynika pastoralna troska o małżeństwo i rodzinę zwana Duszpasterstwem Rodzin.

Problemy małżeństwa i rodziny były zawsze dla Kościoła przedmiotem szczególnej troski. Rodzina jest bowiem podstawowym ośrodkiem życia religijnego i kultu, praktyczną szkołą apostołstwa, przykładem postawy chrześcijańskiej. U jej źródła musi być głębokie i stałe przeżywanie sakramentu małżeństwa przez ludzi, którzy dają jej początek, bardziej nastawione na coraz głębsze wnikanie w zbawczy charakter miłości i jej następstwa dla całego życia.

W rodzinie, *Kościele domowym*, w której wiara przepaja całą organizację życia i promieniuje na zewnątrz, miłość wciąż się odnawia i pogłębia, a nadzieja dopomaga w rozwiązywaniu trudnych sytuacji.

Dziś, wobec licznych zagrożeń czyhających na rodzinę, należy dobitnie przypominać wszystkim o wielkiej godności małżeństwa i rodziny, o jej posłannictwie w świecie współczesnym. Należy odbudować pierwotny obraz małżeństwa i rodziny i przywrócić jej *sacrum*. Przywrócić *sacrum* rodzinie znaczy uświadomić jej, że jest Kościołem domowym, że tworzy ten Kościół.

Ostatnie lata charakteryzują się niespotykanym nigdy wcześniej tempem rozwoju gospodarczego, miniaturyzacją i precyzją urządzeń technicznych, perfekcyjnością przekazu informacji w coraz krótszym czasie. Wszystko to sprawia, że świat niezmiernie kurczy się, kultury i obyczaje regionalne nakładają się, często wzajemnie się wypierają, świadomość ludzka zaś jest kształtowana według wzorów narzuconych przez wszechobecne media. Technologia komputerowa niesie ze sobą możliwość kontrolowania każdego kroku człowieka, jego działania.

Następuje proces wykorzenienia cywilizacyjnego. Jest to rewolucja w stosunku do tego, co dawne, stabilne i z pietyzmem przekazywane przez wieki. Jest to zerwanie z dawnymi formami życia, zignorowanie dorobku poprzednich pokoleń.

Przemiany społeczno-ustrojowe lat 90-tych XX wieku sprawiają, że wzorce liberalnego humanizmu i zachodniej cywilizacji szerokim nurtem, bez większych przeszkód, płyną do polskiego społeczeństwa. Zjawiska te ze szczególną mocą uderzają w rodzinę polską i stanowią dla niej zagrożenie. Dotyczy to również rodzin diecezji bydgoskiej.

7.2. Sytuacja współczesnej rodziny

7.2.1. Rodzina tradycyjna

Model rodziny oparty na nierozzerwalności małżeństwa i to sakramentalnego, z dziećmi, w powiązaniach z licznymi krewnymi, z podziałem ról ojca i matki, pielęgnowaniem wartości religijnych i patriotycznych jest nadal dominujący.

7.2.2. Sytuacja ekonomiczna

Przemiany ustrojowe lat 90-tych spowodowały gwałtowne rozwarstwienie społeczeństwa w kryteriach ekonomicznych. Oprócz bardzo wąskiej grupy ludzi, którzy zdobyli ogromne majątki, wyodrębniła się niewspółmiernie liczna grupa osób żyjących po prostu w biedzie. W ostatniej dekadzie wciąż nasilające się wysokie bezrobocie bardzo mocno uderzyło w rodzinę, pogarszając jej sytuację ekonomiczną. Szczególnie dotkliwym problemem w naszej diecezji stały się masowe wyjazdy do pracy za granicę zarówno mężczyzn jak i kobiet.

7.2.3. Dochody rodziny

Polityka niskich płac była charakterystyczna dla całego okresu minionej epoki i tylko trochę uległa zmianie w III Rzeczypospolitej. Tymczasem mocno wzrosły koszty utrzymania. Działania te nie są kompensowane wzrostem płac, co powoduje systematyczny spadek płac realnych, a w konsekwencji wzrost kosztów utrzymania. W efekcie nawet rodziny, których członkowie pracują, mają poważne kłopoty z zaspokojeniem swoich potrzeb bytowych.

Istnieje coraz więcej rodzin żyjących w biedzie. Do tego system podatkowy uderza szczególnie w dochody rodzin wielodzietnych.

7.2.4. Praca zawodowa kobiet

Aktywizacja zawodowa kobiet wynika z niedostatecznych zarobków mężów, jak też jest skutkiem narzuconego wcześniej wzorca tzw. kobiety wyzwolonej od rodziny, od wychowania dzieci. Stało się to skutecznym sposobem wpływania na proces przeobrażeń modelowych rodziny, a zwłaszcza na kierunek wychowania dzieci, odmienny od kształtowanego przez chrześcijaństwo.

7.3. Zagrożenia współczesnej rodziny

7.3.1. Szerzenie opinii o naruszalności zasad i form życia małżeńskiego, rodzinnego

- społeczna aprobata związków niesakramentalnych;
- akceptacja przedmałżeńskich i pozamałżeńskich stosunków seksualnych;
- przekonanie, że zasady i formy życia małżeńsko-rodzinnego są zmienne, a wymogi życia silniejsze od nakazów religijnych i moralnych;
- traktowanie wiary jako dodatku do życia. Sprowadzanie religii do tradycji i pustka moralna popycha młodych ludzi do szukania oparcia w sektach. Na skutek laicyzacji zanika świadomość sakralnego charakteru małżeństwa oraz następuje odrzucenie chrześcijańskich wartości, które regulują życie małżeńsko-rodzinne;

- propagowanie i stwarzanie atmosfery akceptacji dla zachowań nagannych moralnie, np. homoseksualizm; postawa antykoncepcyjna

7.3.2. Nasilanie się tendencji patologicznych

Istnieje tu sprzężenie zwrotne: zarówno zjawiska patologiczne niszczą rodzinę, jak też słaba, nie spełniająca dobrze swej funkcji rodzina sprzyja zachowaniom patologicznym.

7.3.2.1. Alkoholizm

Szacuje się, że co piąta rodzina cierpi z powodu alkoholizmu swoich członków, najczęściej ojców i synów. Alkohol jest produktem łatwo dostępnym. Brak ograniczania jego sprzedaży sprzyja sięganiu po niego nawet dzieci.

7.3.2.2. Narkomania

Staje się ona coraz częstszym zjawiskiem niszczącym młodzież i dzieci. Większość narkomanów pochodzi z rozbitych rodzin, o zaburzonej więzi lub skonfliktowanych. Narkotyki są łatwo dostępne także w szkołach.

7.3.2.3. Brutalizacja życia społecznego

Brak wypełniania przez rodzinę jej funkcji wychowawczych oraz zanik wszelkich autorytetów prowadzi do obniżenia poziomu moralnego członków rodziny.

7.3.2.4. Prostytucja

Swoboda obyczajów, załamanie się systemu wartości, niski poziom życia moralnego rodzi zachowania patologiczne.

7.3.2.5. Inne zagrożenia

Do innych, oprócz wyżej wymienionych zagrożeń, należą w szczególności: wzrost przestępczości, zabijanie dzieci nienarodzonych, zapładnianie „in vitro”, klonowanie, eutanazja.

7.3.3. Środki masowego przekazu

Rodzina stała się w środkach masowego przekazu szczególnym terenem propagandy laickiego, neopogańskiego systemu wartości, jaki podjęto w ostatnim czasie pod zbiorowym hasłem *wyzwolenia od wszelkich form totalitaryzmu*. Propaganda ta niesie ze sobą:

- hasła liberalizmu moralnego, z naciskiem na wczesną inicjację seksualną młodzieży;
- aprobatę wolnych związków i częstej zmiany partnerów;
- wielki nacisk na propagowanie antykoncepcji i obronę prawa kobiety do swobodnego zabijania dzieci poczętych;
- zachętę do życia na tzw. „luzie”;
- podważanie autorytetu Kościoła i systemu wartości chrześcijańskich;
- zafalszowanie rzeczywistości przez używanie odpowiednio spreparowanego słownictwa (np. zamiast mąż lub żona - partner seksualny);
- wzorzec kobiety sprzeczny z jej rzeczywistym powołaniem, odbiegający od nauczania Kościoła.

7.3.4. Duszpasterstwo małżeństw i rodzin

Na terenie parafii istnieją następujące ruchy formacyjne dla małżeństw: Domowy Kościół Ruchu Światło-Życie.

Pytania

1. Czy powinny być prowadzone rekolekcje lub konferencje dla małżeństw i rodzin?

2. Czy powinny być organizowane i jak często spotkania dla młodych małżeństw?
  - a) z okazji chrztu św. dziecka
  - b) pierwsza rocznica narodzin, tzw. „roczek”
  - c) przed I Komunią św.
  - d) jubileusze małżeńskie,
  - e) inne (jakie?)
3. Jak zachęcać pary małżeńskie do skorzystania ze szczególnej formy rekolekcji jakimi są „Dialogi” Spotkań Małżeńskich?
4. Jakie powinny być formy duszpasterstwa par niesakramentalnych?
5. Jak powinny być obchodzone w parafii jubileusze małżeńskie?
6. Czy są, i jakie, szczególne formy duszpasterstwa rodzin niepełnych?
7. Jakie są szczególne oczekiwania małżonków i rodziców?
8. Czy istnieje w parafii problem wyjazdów zarobkowych za granicę?
Jeśli tak to jakie są formy opieki nad tymi rodzinami i małżeństwami?

Organizacja przygotowania do sakramentu małżeństwa

1. Czy i w jakim zakresie jest realizowany program przygotowania narzeczonych do małżeństwa (zgodnie z instrukcją Episkopatu Polski obowiązuje przygotowanie: dalsze, bliższe i bezpośrednie I, II i III Instrukcja Episkopatu Polski)?
2. Bezpośrednie przygotowanie do małżeństwa:
  - a) gdzie narzeczeni uczestniczą w spotkaniach?
  - b) przez kogo jest prowadzone?
3. Czy jest stale dostępna informacja dla narzeczonych o tym:
  - a) w jakim czasie powinni się zgłosić do kancelarii parafialnej;
  - b) jakie są konieczne do przedłożenia dokumenty?
4. Jakie są formy uzupełnienia katechizacji przedmałżeńskiej dla tych, którzy nie ukończyli katechezy w zakresie szkoły średniej?

Poradnie rodzinne

1. Jakie są potrzeby parafii, odnośnie poradnictwa małżeńskiego, rodzinnego?
2. Czy dobrze działa i funkcjonuje poradnia życia rodzinnego.

Służba życiu

1. W jaki sposób dociera informacja szczególnie do małżeństw bezdzietnych o możliwościach adoptowania dziecka?
2. Czy w parafii jest dostępna informacja o Ośrodku Adopcyjnym i możliwościach stworzenia:
  - a) rodziny zastępczej
  - b) pogotowia rodzinnego
  - c) rodzinnego domu dziecka
3. Jakie są formy pomocy dla matek samotnie oczekujących i osób samotnie wychowujących dzieci?
4. W jaki sposób jest przeprowadzany w parafii dzień świętości życia (25.03)?
5. Czy przeprowadzane jest przynajmniej raz do roku nabożeństwo przygotowujące do podjęcia tzw. Duchowej adopcji dziecka poczętego!

Ważne aspekty

1. duchowe przygotowanie do małżeństwa
2. problem wiary narzeczonych
3. problem sekt
4. dialog małżeński na co dzień
5. jak pomóc osobom opuszczonym przez małżonka?
6. problem wychowania młodzieży
7. inne przemyślenia na temat małżeństwa i rodziny
8. pomoc rodzinom biednym

8. Spotkanie szóste (marzec 2008) - SAKRAMENT BIERZMOWANIA – DUSZPASTERSTWO MŁODZIEŻY

Zadania i zalecenia

1. Kandydat do Bierzmowania powinien wcześniej uczestniczyć w sakramentalnym życiu Kościoła, nauczaniu religii w szkole i parafialnym przygotowaniu do przyjęcia tego sakramentu.
2. Przygotowanie do Bierzmowania winno pogłębić świadomość **przynależności i odpowiedzialności** za Kościół.

Jak to zrobić?

1. Przygotowanie powinno objąć także indywidualną rozmowę duszpasterską z kandydatem do bierzmowania.
2. Zachęta dla duszpasterzy do organizowania nabożeństw upamiętniających przyjęcie Sakramentu Bierzmowania np. nabożeństwo dziękczynne w rocznicę, a także obdarowywanie religijną pamiątką, np. krzyżem, Biblią.
3. Włączenie wspólnot działających w parafii w przygotowanie kandydatów do bierzmowania:
  - a) świadectwo wiary,
  - b) rozmowy tematyczne.
4. Duszpasterstwo Młodzieży:
  - a) katechizacja,
  - b) grupy apostołskie młodych działające w parafii (Oaza, Neokatechumenat, Żywy Różaniec itp.),
  - c) muzyczne zespoły młodzieżowe,
  - d) harcerstwo,
  - e) duszpasterstwo akademickie.

9. Spotkanie siódme (kwiecień 2008)

MODLITWA - KATECHEZA DOROSŁYCH

Zadania i zalecenia

1. Modlitwa indywidualna
2. Modlitwa rodzinna
3. Spotkania modlitewne
4. Katecheza dorosłych – stała formacja
5. Nauczanie dzieci modlitwy
6. Dobrze przygotowane nabożeństwa różańcowe, majowe, roraty, nabożeństwa stanowe dla: chorych, dzieci i młodzieży.
7. Pomoc w tych nabożeństwach – zaangażowanie świeckich grup, wspólnot, stowarzyszeń.

10. Spotkanie ósme (maj 2008)

- DZIEŁA CHARYTATYWNE

1. Tajemnica Bożego miłosierdzia stanowi źródło i cel posługi charytatywnej Kościoła.
2. Działalność charytatywna powinna ogarniać swoim zasięgiem wszystkich ludzi bez wyjątku i wszystkie ich potrzeby.
Gdziekolwiek znajdują się ludzie, którym brak pokarmu i napoju, ubrania, mieszkania, lekarstw, pracy, oświaty, środków do prowadzenia życia godnego człowieka, dręczeni przeciwnościami i chorobami, doświadczający wygnania czy więzienia, tam **miłość chrześcijańska** winna ich **szukać i znajdować**, troskliwie **pocieszać i wspierać**.
3. Pozyskiwanie dzieci i młodzieży do aktywnego udziału w posłudze miłosierdzia, by oni coraz bardziej wzrastali w miłości, wychowani do ofiarnego życia, do gotowości by służyć innym, przede wszystkim ubogim i chorym. W ten sposób rozumieją, że życie jest piękne, kiedy staje się darem na wzór Jezusa.
4. Dzieła miłosierdzia potrzebują ducha modlitwy, a nie tylko zaplecza materialnego. Modlitwa wstawiennicza Kościoła, a zwłaszcza świadectwo cierpienia jego członków, stanowi szczególną formę posługi miłosierdzia.
5. Jak ma wyglądać ta posługa miłosierdzia ukierunkowana na różne osoby: chore, biedne, samotne itp.?

11. Spotkanie dziewiąte (czerwiec 2008)

- WIERNY ŚWIECKI W KOŚCIELE

11.1. Powołanie i formacja świeckich

Formacja laikatu, stanowi niezbędną podstawę, swoistego rodzaju punkt wyjścia nie tylko dla dyskusji nad jego rolą w Kościele, ale też dla właściwej realizacji powołania i posłannictwa świeckich w konkretnym życiu parafii. Musimy pamiętać, że chrześcijanami stajemy się nie tyle z urodzenia, co z wyboru i że jest to proces ciągły, wymagający nieustannej pracy nad sobą. Brak odpowiedniej formacji uniemożliwia również należyte poznanie istoty godności przynależności do Kościoła, jak również właściwej realizacji swego powołania. Katolik świecki to członek Kościoła obdarowany charyzmatem w świecie i dla świata. Już 20 lutego 1946 r. papież Pius XII w przemówieniu do nowych kardynałów wypowiedział znamienne słowa, przytaczane w niemalże wszystkich dokumentach Kościoła dotyczących osób świeckich: „Wierni, a ściślej świeccy, zajmują miejsce w pierwszych szeregach Kościoła. Dla nich Kościół stanowi życiową zasadę ludzkiej społeczności. Dlatego to oni i przede wszystkim oni, winni uświadamiać sobie coraz wyraźniej nie tylko to, że należą do Kościoła, ale że sami są Kościołem, to znaczy wspólnotą wiernych żyjących na ziemi pod jednym przewodnictwem papieża oraz biskupów pozostających z nim w łączności. Oni są Kościołem”.

Podstawowe pytania do dyskusji:

1. Jako katolicy świeccy zdajemy sobie sprawę, że nie tylko należymy do Kościoła, ale, że jesteśmy Kościołem. Jak to się wyraża?
2. Nasze codzienne życie, w konkretnym społeczeństwie, stanowi odzwierciedlenie świadomej przynależności do Kościoła. Jak to robić?

Podobnych pytań stawiać można więcej. Wydaje się jednak, iż o wiele ważniejsze od pytań, koniecznych do poznania istoty problemu, jest znalezienie sposobów prowadzących do poprawy nie najlepszej - ogólnie mówiąc - sytuacji w tym względzie, a co za tym idzie, podjęcie wspólnego wysiłku, wszystkich bez wyjątku, zarówno duchownych, jak i świeckich, do konkretnej pracy formacyjnej. Ojciec Święty Jan Paweł II w Posynodalnej Adhortacji Apostolskiej „Christifideles laici” mówi: „Formacja nie jest przywilejem zastrzeżonym tylko dla niektórych ludzi, ale prawem i obowiązkiem wszystkich. (...) W dziele wychowania niektóre przekonania okazują się szczególnie konieczne i płodne. Przede wszystkim przekonanie o tym, że prawdziwą i skuteczną formację można zapewnić tylko wtedy, gdy każdy podejmie i będzie rozwijał odpowiedzialność za własną formację. Odpowiedzialność ta przybiera zasadniczo postać „samowychowania”. Poza tym ważne jest przekonanie, że każdy z nas jest celem, a zarazem punktem wyjścia formacji. Im lepiej jesteśmy uformowani, tym bardziej zdajemy sobie sprawę z konieczności kontynuowania i pogłębiania formacji oraz tym bardziej jesteśmy zdolni do formowania innych”.

11.2. Powołanie do świętości

Kiedy mówimy o świętości, często mamy na myśli postaci wielkich świętych Kościoła, lub też ich heroiczne czyny, jak oddanie swojego życia za życie drugiego człowieka (np. św. Maksymilian Kolbe), całkowite oddanie się pracy wśród biednych i chorych (np. Matka Teresa z Kalkuty), itp. Można by rzec, że świętość to coś, co nie odnosi się do nas - zwykłych ludzi, wierzących chrześcijan, albo coś, do czego nam bardzo daleko. Zapominamy, że każdy z nas jest wezwany do świętości, która nie wyraża się tylko w wielkich czynach, ale przede wszystkim w szarym życiu codziennym, w uczciwym realizowaniu naszych obowiązków wobec nas samych, wobec naszej rodziny, w naszej pracy, wobec społeczeństwa, w którym żyjemy, wobec Boga. Świętość nie oznacza też doskonałości rozumianej jako perfekcja, a raczej naśladowanie

Jezusa Chrystusa mimo naszych słabości, powtarzających się grzechów, nie rezygnowanie z tej trudnej drogi. Wielcy święci, to nie fałszywie rozumiani bohaterowie, lecz ludzie tacy sami jak my, którzy nie tracili nadziei, że miłość Boga do nas jest większa niż nasze grzechy i słabości.

Pytania do dyskusji:

1. Jakie jest powszechne rozumienie świętości? Czy jest ono właściwe? Czy istnieje w życiu codziennym świadomość powołania do świętości?
2. Czym wobec tego jest powołanie do świętości? Kto Twoim zdaniem jest powołany do świętości? Jaka jest specyfika powołania katolików świeckich do świętości? Jakie są drogi do świętości?
3. W jaki sposób należy kształtować świadomość każdego chrześcijanina, że jest powołany do świętości: przez życie sakramentalne, codzienną modlitwę, studiowanie odpowiednich dokumentów Kościoła, poprzez różne formy katechezy, udział w ruchach religijnych, wykorzystanie mediów katolickich? A może w inny sposób? Jaki?
4. W jaki sposób dążenie do świętości łączysz z odpowiedzialnością i uczciwością w życiu rodzinnym, zawodowym, społecznym, z potrzebami drugiego człowieka? W jakim stopniu trudności życia codziennego ograniczają Twoje dążenie do świętości? Czy codzienna praca przybliży Cię, czy oddala od świętości?

Doskonałą wskazówkę, a zarazem pomoc, w poszukiwaniu odpowiedzi na powyższe pytania może stanowić fragment adhortacji apostołskiej *Christifideles laici*: „Chrześcijanie, przyobleczeni w Jezusa Chrystusa i napojeni Jego Duchem, są „święci”, a więc upoważnieni i zobowiązani do tego, by świętość swojego **być** okazywali w świętości wszystkich swoich działań (...)

Życie wedle Ducha, które wydaje owoc uświęcenia (por. Rz 6,22; Ga 5,22), pobudza ochrzczonych i wymaga od nich wszystkich razem i każdego z

osobna tego, by **naśladować Jezusa Chrystusa** przyjęli Jego Błogosławieństwa, słuchali i rozważali słowa Boże, świadomie i aktywnie uczestniczyli w liturgicznym i sakramentalnym życiu Kościoła, pamiętali o osobistej, rodzinnej i wspólnotowej modlitwie, byli głodni i spragnieni sprawiedliwości, praktykowali miłość we wszystkich sytuacjach życiowych i by służyli braciom, zwłaszcza najmniejszym, ubogim i cierpiącym" (n. 16).

Dążenie do świętości przez naśladowanie Chrystusa rodzi potrzebę ponownego postawienia, sobie osobiście i na forum zespołów synodalnych, podstawowego dla niniejszych refleksji pytania:

1. Kim jest dla mnie, dzisiaj, w moim życiu Jezus Chrystus?
2. Czy sakrament bierzmowania był momentem wyboru Jezusa na Pana mego życia?
3. Co dla mnie oznacza naśladowanie Jezusa Chrystusa? Co znaczy być uczniem Jezusa Chrystusa?

11.2.1. Świadomość przynależności do Kościoła

Kościół często kojarzy się nam tylko z instytucją, z osobami duchownymi, z hierarchią, czy ewentualnie ze świątynią, z budowlą. A Kościół to przecież my wszyscy, wspólnota ludzi ochrzczonych, ludzi, którzy, dążą do świętości w różnoraki sposób, wspólnota duchownych i świeckich, jednakowo wezwanych przez Boga do wspólnoty z Nim. Ta wspólnota z Bogiem przekłada się na nasze życie w rodzinie, zakładzie pracy, w społeczeństwie, w naszym stosunku do przyrody, kultury.

Pytania do dyskusji:

1. Czym jest Kościół jako wspólnota ludzi z Bogiem i ludzi między sobą?
2. Jaka jest Twoja świadomość przynależności do Kościoła (jako wspólnoty) i gdzie ma swoje źródło?

3. Co konkretnie dla Ciebie oznacza przynależność do Kościoła? Jak wyraża się Twoja więź ze wspólnotą Kościoła? W czym przejawia się Twoja współodpowiedzialność za Kościół? Jaka jest twoja troska o potrzeby duchowe i materialne Kościoła powszechnego i Kościoła lokalnego? Jak łączy się w Tobie świadomość przynależności do wspólnoty Kościoła z poczuciem odpowiedzialności za będących w potrzebie członków tej wspólnoty, zwłaszcza wspólnoty parafialnej?
4. Czy praca duszpasterska w Twojej parafii przyczynia się do pogłębiania świadomości przynależności do Kościoła i do właściwego Jego rozumienia i tworzenia wspólnoty wierzących?
5. Czy modlimy się o jak najliczniejsze powołania wierzących świeckich katolików?
6. Czy w Kościele, rozumianym jako wspólnota Ludu Bożego, liczy się głos świeckich?

11.2.2. Konieczność formacji

Nieustanne poznawanie i zacieśnianie więzi życia z Bogiem wymaga formacji.

Warto w tym miejscu przytoczyć p. 2 rozdziału VIII dokumentów II Polskiego Synodu Plenarnego, w którym przypomniano zarówno tradycje, jak i główne cele obecności katolików świeckich w Kościele i świecie, wskazując przy tym na najważniejsze dokumenty w tym względzie: „II Polski Synod Plenarny czerpie z bogactwa nauczania Kościoła - z «Konstytucji dogmatycznej o Kościele», «Konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym» i «Dekretu o apostołstwie świeckich» Soboru Watykańskiego II, adhortacji apostołskiej «Christifideles laici» Ojca Świętego Jana Pawła II oraz Katechizmu Kościoła Katolickiego - by u progu Trzeciego Tysiąclecia Chrześcijaństwa w pełnym świetle ukazać godność i powołanie świeckich katolików”.

W innym zaś miejscu dokument stwierdza: „Świeccy, żeby sprostać wymogom swego powołania i posłannictwa, winni zatroszczyć się o integralną i

stałą formację. Formacja ta to „stały proces osobistego dojrzewania i upodabniania się do Chrystusa, zgodnie z wolą Ojca, pod kierunkiem Ducha Świętego" (ChL n. 57) (...) Formacja świeckich winna zmierzać do łączenia życia z wiarą, Ewangelii z kulturą. Integralny charakter tej formacji polega na kształtowaniu życia duchowego i apostołskiego, pogłębianiu znajomości doktryny, a jednocześnie na rozwijaniu cnót ludzkich, postaw rodzinnych i obywatelskich oraz podnoszeniu kwalifikacji zawodowych" (n. 14).

Pytania do dyskusji:

1. Jak obecnie przedstawia się formacja świeckich w Kościele i w naszej parafii?
2. Jakie dzieła realizowane w parafii przyczyniają się do duchowego wzrostu parafian?
3. Jakie są oczekiwania odnośnie formacji świeckich?
4. Czy uczestniczysz w jakichś formach pogłębiania życia duchowego? Które z nich są Twoim zdaniem szczególnie owocne? Jakie trudności napotykasz na drodze Twojego powołania chrześcijańskiego?
5. Na ile Twoja pogłębiania poprzez formację wiara wpływa na życie codzienne? Jaki jest Twój stosunek do dóbr materialnych? Na ile znasz i realizujesz w tym względzie naukę Ewangelii i nauczanie Kościoła?
6. W jaki sposób przyczyniasz się do pogłębiania formacji (wiary) innych członków wspólnoty, w której żyjesz (rodzina, parafia, szkoła, miejsce pracy)?

11.3. Obecność świeckich w życiu Kościoła

„Świecki, a w ogóle każdy człowiek Kościoła tym mocniej czuje się Kościołem, im bardziej przejmuje chrześcijańską odpowiedzialność tzn. odpowiedzialność za Kościół" (*Hans Urs von Balthasar*).

„Człowiek Kościoła kocha jego przeszłość, rozmyśla nad jego historią, szanuje i bada jego Tradycję. Nie czyni tego po to, by oddawać mu melancholijną cześć, by chronić się w wymodelowanym wedle swego upodobania obrazie jego starożytności lub by potępić jego terażniejszość -jak gdyby ten dzisiejszy Kościół był przestarzały lub odtrącony przez Oblubieńca. (...) Nawet jeśli wraca myślą do rodzącego się Kościoła, (...) to wie, że Chrystus zawsze w Kościele jest, dzisiaj jak i wczoraj, i aż do skończenia świata, by kontynuować życie, a nie by je zaczynać od nowa" (*H. de Lubac*): „Specyficzną właściwością świeckich jest ich świecki charakter" (KK 31).

Mając na uwadze to, co właściwe i nie do zastąpienia przez innych, trzeba pamiętać, że „świeccy nie tylko należą do Kościoła... Oni są Kościołem" (*Christifideles laici*, 9).

11.3.1. Świecki uczestniczy kapłańskiej w misji Chrystusa

Kapłaństwo to przede wszystkim składanie ofiary i misja uświęcania. „Liturgia nie wyczerpuje całej działalności Kościoła" (KL 9). Kapłaństwo wspólne wszystkim wiernym, które jest udziałem świeckich, realizuje się w świecie. Ludzie świeccy wcieleni przez chrzest do Kościoła, czczą Boga swoimi zajęciami, uświęcają świat i oddają go Stwórcy. Dokonuje się to, w szczytowej formie, na Eucharystii, która jest Ofiarą Chrystusa i Kościoła (a zatem i świeckich). Nie należy jednak kapłańskiego wymiaru ich powołania zacieśniać jedynie do spełniania właściwych im posług liturgicznych. Dotyczy on bowiem całego ich życia w różnych jego przejawach. Gdziekolwiek są, mają nade wszystko szukać **Królestwa Bożego**, zajmując się sprawami świeckimi, kierując nimi po myśli Bożej. To nie tylko droga apostołskiego zaangażowania - to równocześnie droga uświęcenia. Bez świętości największym nawet działaczom grozi „herezja czynu"! Sprawowanie kultu to nie tylko czynność służebna wobec siostr i braci. Oddając cześć Bogu zbliżamy się do Niego takimi, jakimi jesteśmy, by najpierw upodobnić się do Tego, któremu służymy.

11.3.2. Świecki uczestniczy w prorockiej misji Chrystusa

Misja prorocka to nade wszystko głoszenie **Królestwa Bożego** świadectwem życia i słowem. Wiara umacnia się, gdy jest przekazywana. Dojrzały chrześcijanin to ten, kto wiarę swoją mężnie wyznaje, broni jej i według niej żyje. Świeccy wyposażeni są w zmysł wiary. Dlatego w życiu codziennym, rodzinnym i społecznym jaśnieje przez nich blask Prawdy i ujawnia się nowość i owocność Ewangelii. Małżeństwo i rodzina są szczególnym znakiem prorockiego wymiaru misji świeckich w Kościele.

Świadectwo życia jest równie ważne jak świadectwo słowa. Na swój sposób świeccy uczestniczą w dziele ewangelizacji będąc wiarygodnymi świadkami Chrystusa. Tym bardziej, że wciąż przybywa miejsc, środowisk, w których jedynie świecki może być czytelnym apostołem Pana. Wszelkie dzieła apostołskie Kościoła są wręcz nie do pomyślenia bez czynnego zaangażowania świeckich. Miejscem takiej aktywności jak i poprzedzającej ją formacji są ruchy i stowarzyszenia. Bez nich współczesny krajobraz żywego Kościoła byłby niepełny czy wręcz zafałszowany. „W pełni uczestnicząc w misji Kościoła w świecie, winni oni świadczyć, że wiara chrześcijańska stanowi jedyną wyczerpującą odpowiedź na pytania, jakie życie stawia każdemu człowiekowi i każdej społeczności” (*Ecclesia in Europa*, 41).

11.3.3. Świecki uczestniczy w królewskiej misji Chrystusa

Świeccy, których domeną jest świat (to, co świeckie!) wezwani są szczególnie, do uzdrawiania struktur i stosunków społecznych. Ich specjalnym zadaniem jest przepojenie kultury i dzieł ludzkich wartością moralną. **Misja królewska** daje świeckim możliwość ściślejszego współdziałania z pasterzami na mocy otrzymanych charyzmatów dla dobra całej wspólnoty kościelnej. Uczestnictwo w synodzie parafialnym, w radzie duszpasterskiej, współpraca w radach ekonomicznych, zaangażowanie w dzieło Caritas, wolontariat (zwłaszcza wśród młodych!) - to tylko przykłady takiego zaangażowania. Troska o materialne potrzeby Kościoła, będąc obowiązkiem wynikającym z

przynależności do wspólnoty może stać się misją realizowaną w duchu odpowiedzialności za Kościół. Odpowiedzialność jest przecież cechą dojrzałości osobowej. Wiara w Kościele przeżywana w duchu miłości Boga i człowieka takiej dojrzałości wymaga i ku takiej wychowuje.

11.4. Obecność świeckich w życiu społeczno-politycznym - idea przewodnia

Punktem wyjścia powyższego tematu niech będzie przykazanie czwarte: „Czcij ojca twego i matkę swoją, abys długo żył na ziemi, którą Pan, Bóg twój, da tobie” (Wj 20,12)

Czwarte przykazanie ukazuje nam porządek miłości. Bóg chciał, abyśmy po Nim czcili naszych rodziców, którym zawdzięczamy życie, Jesteśmy zobowiązani czcić i szanować tych wszystkich, którym Bóg - dla naszego dobra udzielił swojej władzy. To przykazanie stanowi jedną z podstaw nauki społecznej Kościoła. Choć to przykazanie jest wyraźnie skierowane do dzieci, dotyczy również związków pokrewieństwa z innymi członkami rodziny. Domaga się okazywania **miłości, szacunku, wdzięczności i posłuszeństwa**. Te obowiązki rozciągają się na nauczycieli, pracowników względem pracodawców, podwładnych względem przełożonych, obywateli, względem ojczyzny oraz tych, którzy nią rządzą i kierują. Zachowanie tego przykazania łączy się z nagrodą: „abyś długo żył na ziemi, którą Pan, Bóg twój, da tobie” (Wj 20,12).

11.4.1. Powołanie świeckich

„Przez pojęcie «świeccy» rozumie się (...) wszystkich wiernych, którzy nie są członkami stanu duchownego i stanu zakonnego prawnie ustanowionego w Kościele. Są to wierni, którzy wcieleni przez chrzest w Chrystusa, ustanowieni jako Lud Boży, stawszy się na swój sposób uczestnikami kapłańskiej, prorockiej i królewskiej misji Chrystusa, sprawują właściwe całemu ludowi chrześcijańskiemu postannictwo w Kościele i świecie” (KK 31). Inaczej określa świeckich Ojciec Święty Jan Paweł II w Adhortacji

Christifideles laici: „Katolicy świeccy, których «powołanie i misja w Kościele i świecie dwadzieścia lat po Soborze Watykańskim II» były tematem Synodu Biskupów 1987 r., wchodzi w skład Ludu Bożego ukazanego w przypowieści o robotnikach winnicy w Ewangelii św. Mateusza: «Albowiem królestwo niebieskie podobne jest do gospodarza, który wyszedł wczesnym rankiem, aby nająć robotników do swej winnicy. Umówił się z robotnikami o denara za dzień i posłał ich do winnicy» (Mt 20,1-2).

Ewangeliczna przypowieść ukazuje naszym oczom rozległą winnicę Pańską oraz rzeszę ludzi, mężczyzn i kobiet, wezwanych przez Boga i wysłanych tam do pracy. Winnicą jest cały świat (por. Mt 13,38), który winien zostać przemieniony zgodnie z Bożym planem w perspektywie ostatecznego przyjścia Królestwa Bożego.

Zadaniem świeckich jest szukanie Królestwa Bożego przez zajmowanie się sprawami świeckimi i kierowanie nimi po myśli Bożej. Szczególnym więc zadaniem jest tak rozświetlać wszystkie sprawy doczesne i tak nimi kierować, aby się ustawicznie dokonywały i rozwijały po myśli Chrystusa oraz służyły chwale Stworzyciela i Odkupiciela.

Inicjatywy świeckich są szczególnie konieczne, gdy chodzi o odkrywanie i poszukiwanie sposobów, by rzeczywistości społeczne, polityczne i ekonomiczne przeniknąć wymaganiami nauki i życia chrześcijańskiego (KKK 899).

Pytanie co zrobić?

- a) znajomość Nauki Społecznej Kościoła,
- b) ruchy i stowarzyszenia kościelne,
- c) praca małych grup.

11.4.2. Inicjatywy świeckich

Uczestnictwo świeckich dokonuje się poprzez bezpośrednie i konkretne działanie w porządku doczesnym tego świata. Oni posiadają taką wizję świata, a zwłaszcza taką zdolność oceny rzeczywistości ludzkich, która uznaje ich pozytywną wartość, a jednocześnie wymiar religijny, nakreślony już w Księdze

Mądrości: „stworzyłeś człowieka, by panował nad stworzeniami, co przez Ciebie się stały, by władał światem w świętości i sprawiedliwości” (Mdr 9,2-3).

„Katolicy biegli w sprawach publicznych, a przy tym utwierdzeni w wierze oraz nauce chrześcijańskiej, niech nie uchylają się od pełnienia funkcji publicznych, ponieważ sprawując je godnie, mogą przyczynić się do dobra wspólnego i zarazem torować drogę Ewangelii” (*Katecheza Jana Pawła II - Udział świeckich*). Współpracując, jako obywatele tego świata, w sprawach zmierzających do budowania porządku społecznego i kierowania nim, powinni świeccy szukać w świecie wiary wyższych pobudek działania w życiu rodzinnym, zawodowym, kulturowym i społecznym, a przy nadarzającej się sposobności ukazywać je innym w przekonaniu, że w ten sposób stają się współpracownikami Boga Stwórcy, Odkupiciela i Uświęciciela (*Dekret o Apostolstwie świeckich*).

Pytania:

1. Jaką rolę w naszym życiu odgrywa kultura chrześcijańska?
2. Czy jedność oznacza zamknięcie się we własnym kraju, czy szukanie dróg pojednania i pokoju?
3. Czy działalność gospodarcza jest podejmowana we właściwych granicach porządku moralnego?
4. Zasadą każdej wspólnoty **jest dobro określające jej sens i cel**. Czy w naszych społecznościach ta zasada jest przestrzegana? Jakie widzę możliwości pracy świeckich?
5. Urzeczywistnienie dobra wspólnego wymaga pewnego porządku: reguł, instytucji, organów itp. **z poszanowaniem wolności**. Czy człowiek, który jest twórcą dobra zachowuje porządek w świecie?
6. Świat jest wspólnotą wspólnot. Czy w nim następuje wraz z rozwojem społeczno-gospodarczym **poszanowanie godności osoby ludzkiej i jej podstawowych praw**, w tym prawa do pracy i do wolności prywatnej? Jakie widzisz w tej dziedzinie rozwiązanie?

7. Na rzecz dobra wspólnego angażuje się **zasada solidarności**. Czy naprawdę wszyscy są za nią odpowiedzialni? Co trzeba zrobić, by tę zasadę wskrzesić?
8. Na straży godności osoby ludzkiej stoi **zasada pomocniczości**, która chroni swobodną inicjatywę społeczną. Wyraża się ją następująco: to, co jednostka i mniejsza społeczność zdolna jest wykonać o własnych siłach, tego społeczność większa (np. państwo) nie ma prawa jej odbierać. Państwo i struktury wyższe mają pobudzać działania oddolne przez „pomoc dla samopomocy”. Czy istnieje możliwość wprowadzenia tej zasady w życie w strukturach rodzinnych, sąsiedzkich, samorządu lokalnego? Jakie widzę możliwości rozwiązania dzięki tej zasadzie problemów indywidualnych i społecznych?

11.4.3. Praca warunkiem rozwoju życia społecznego

Encyklika Jana Pawła II *Laborem exercens*, rozwija temat pracy ludzkiej. Zdajemy sobie sprawę, że znajdujemy się w świecie nowych przemian ekonomicznych i technologicznych. Nauczanie Kościoła jest zawsze aktualne. Praca jest obowiązkiem; człowiek powinien pracować, zarówno ze względu na nakaz Stwórcy, jak też ze względu na swoje własne człowieczeństwo. Przez pracę „człowiek urzeczywistnia samego siebie i w ten sposób bardziej staje się człowiekiem”.

Praca ma pozytywny i twórczy charakter. Praca jest „uczestniczeniem w dziele Stwórcy”. W pracy człowiek spotyka Boga, który powołał świat do istnienia i utrzymuje jego bytowanie.

W swej encyklice Jan Paweł II nie lekceważy techniki. Nazywa ją nawet sprzymierzeńcem pracy człowieka. Ale ostrzega przed niebezpieczeństwami rozwoju technicznego, który w pewnych wypadkach ze sprzymierzeńca może przekształcić się w przeciwnika człowieka. Praca powinna być współdziałaniem ludzi i wzajemną służbą. Człowiek powinien pracować ze względu na bliźniego,

ale także ze względu na swoją rodzinę oraz społeczeństwo, do którego należy. Rodzina jest pierwszą szkołą pracy dla każdego człowieka. Praca jest poniekąd warunkiem zakładania rodziny, rodzina bowiem domaga się środków utrzymania, które w drodze zwyczajnej nabywa człowiek przez pracę. Praca i pracowitość warunkują także cały proces wychowania w rodzinie właśnie z tej racji, że każdy „staje się człowiekiem” między innymi przez pracę. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na problem miejsca pracy. Praca powinna znaleźć się w miejscu zamieszkania i powinno istnieć „całościowe planowanie”, które ponad granicami państw położyłoby kres bezrobociu. Ta plaga dotyka w szczególności sposób młodych, których „szczerą wolą pracy”, gotowość do podjęcia własnej odpowiedzialności za rozwój ekonomiczny i społeczny społeczeństwa rodzi przykrą frustrację.

Religijność wydaje się mieć niewielki wpływ na kształtowanie zasad życia społeczno-gospodarczego. Poważny problem, to praca zarobkowa za granicą i osłabienie etosu pracy oraz niski poziom wykształcenia ludności, co powoduje duży rozdzźwięk między bogatymi a biednymi.

Pytania:

1. Czy istnieje kultura moralna, która podtrzymuje i wspiera instytucje, ambitne projekty ekonomiczne?
2. W jaki sposób należy przywrócić godność pracy i pracowitości? Czy istnieją takie cnoty jak: rzetelność, wiarygodność, punktualność, słowność, kompetencja?
3. Czy w pracy w kraju, jak i za granicą, istnieje solidarność, koleżeństwo i przyjaźń, które powodują, że przestrzeń pracy staje się bardziej ludzka?
4. Jak przeciwdziałać złu moralnemu, jak korupcja, łapówkarstwo, przestępstwa podatkowe, fałszowanie czeków, rachunków, marnotrawstwo, partykularne interesy itp.?

5. Czy istnieje humanizacja procesu pracy lub też terror psychiczny pracowników (praca w niedzielę w marketach)?
6. Czy możliwe jest stworzenie na terenie parafii biur pośrednictwa (dobrze funkcjonuje w Niemczech)?
7. Jakie podejmujesz działania, gdy w Twoim otoczeniu spotykasz zło, zacieranie granic między prawdą i fałszem, wolnością a swawolą, sektą, < demoralizacją młodzieży - „róbta co chceta”, aborcja?
8. Czy wykonując swoją codzienną pracę, myślisz o tym, aby służyła nie tylko Tobie i rodzinie, ale także miała elementy służby innym?
9. Niedziela jako dobro kulturowe wymaga ochrony prawnej. Czy nie stworzyć osobnego prawa, które by gwarantowało świętowanie niedzieli?,
10. Jaka jest kultura czasu wolnego? (piwo, grill, kultura na drodze – szaleństwo)
11. Dobrze żyć nie oznacza „więcej i szybciej mieć” - jak te prawdy mają się do środowiska ekologicznego i kształtowania prostego stylu życia?

11.4.4. Polityka jako troska o dobro wspólne

Nauka społeczna Kościoła ukazuje politykę jako roztropną troskę o dobro wspólne. Do udziału w polityce powołani są wszyscy. *Katechizm Kościoła Katolickiego* podkreśla, że konieczne jest, „by wszyscy, stosownie do zajmowanego miejsca i odgrywanej przez siebie roli, uczestniczyli w rozwoju wspólnego dobra”. Jest to prawo i obowiązek każdego człowieka. Do głównych zadań należy obrona i popieranie dobra wspólnego. **Dobro wspólne** opiera się na trzech istotnych elementach: poszanowaniu i ochronie podstawowych praw; dobrobycie czyli rozwoju dóbr duchowych i materialnych; pokoju i bezpieczeństwie zarówno całej społeczności jak i poszczególnych jej członków. Uczestnictwo w dobru wspólnym jest dobrowolnym i wielkodusznym

zaangażowaniem się osoby w życie społeczne (*Jan Paweł II, Orędzie na XXXII Światowy Dzień Pokoju*)

Pytania:

1. W jakiej sferze życia katolicy mogą brać czynny udział?
2. Jeżeli katolik ma brać czynny udział w życiu politycznym, to dlaczego obserwujemy bierność w tej dziedzinie? Jakie kwalifikacje powinien posiadać katolik w pełnieniu tej służby?
3. Jeżeli do obowiązków katolików należy troska o dobro wspólne, to dlaczego obserwujemy małą frekwencję na wyborach, czy referendum? Czy czasem bierność świeckich nie jest zaprzeczeniem chrześcijańskiego świadectwa?
4. Jaki jest styl uprawiania polityki? Czy świeccy czasem nie boją się zmienić tego stylu w oparciu o naukę Jezusa?
5. Jakie są Twoje propozycje zaangażowania wspólnot działających w parafii w życie Kościoła?
6. Należy postugiwać się środkami etycznymi i okazywać szacunek każdemu człowiekowi, także ludziom o odmiennych poglądach politycznych. Jaka jest Twoja misja jako chrześcijanina wobec nie biorących udziału głosowaniach, lub permanentnie głosujących na ugrupowania, które w swych programach wspierają to co Jan Paweł II nazywa „cywilizacją śmierci-”, m.in. aborcja, eutanazja, klonowanie, itp.?

12. Zakończenie prac Synodu Parafialnego

Parafia stanowi, sprawdzoną przez wieki formę urzeczywistniania się Kościoła w danym miejscu i czasie, ze wszystkimi uwarunkowaniami społeczno kulturowymi. Jan Paweł II nauczał, że parafia jest podstawową komórką Kościoła lokalnego. Dlatego powinna głosić Ewangelię, celebrować kult i służyć drugiemu człowiekowi, tak jak Chrystus.

Aby lepiej poznać wspólnotę parafialną, u progu jej XXV-lecia istnienia i działania, ogłasza się pierwszy **Synod Parafialny**.

Synod zorganizowano w ten sposób, że przygotowano niniejsze pomocnicze materiały synodalne, a Grupy Apostolskie działające w parafii spotykać się będą raz w miesiącu od października 2007 do czerwca 2008. Podczas spotkań odbywać się będzie dyskusja na tematy podane w materiałach Synodu. Z każdego spotkania Grupy Apostolskiej sporządzi się protokół, który następnie przekazany zostanie do Sekretariatu Synodu.

Na zakończenie prac Synodu, Sekretariat Synodu opracuje dokumenty końcowe, tzw. – Statuty Synodalne, które powinny stać się drogowskazem ukazującym kierunki rozwoju życia religijnego na następne lata dla parafii i tworzących ją osób, grup, wspólnot i instytucji.

Wielkie dzieło Synodu Parafialnego polecamy opiece Wszechmogącego Boga, Jego Syna Jezusa Chrystusa i mocy Ducha Świętego.

W szczególny sposób wszystkie osoby angażujące się w prace Synodu polecamy opiece i wstawiennictwu Matki Kościoła Maryi, którą w tej parafii czcimy jako Królową Męczenników.

Ufamy, że Synod Parafialny przygotuje nas duchowo do powstania przy naszym kościele i przy pobliskiej „Dolinie Śmierci” **Sanktuarium Golgoty Bydgoskiej**, zgodnie z życzeniem Sługi Bożego Jana Pawła II wyrażonym podczas Jego obecności w Bydgoszczy dnia 7 VI 1999 roku.

ks. Jan Andrzejczak
proboszcz

13. Informacje i materiały pomocnicze

Organizacja Synodu

Prezydium Synodu

- ks. prałat Jan Andrzejczak – Proboszcz parafii
- ks. Krzysztof Buchholz – Prezes Fundacji „Wiatrak”
- ks. Zbigniew Zimniewicz – Prymariusz parafii

Sekretariat Synodu

- ks. Dariusz Wesolek – Sekretarz Generalny Synodu
- ks. Ryszard Szymkowiak – wikariusz i prefekt
- ks. Wojciech Retman – wikariusz i kapelan Hospicjum
- Liderzy Wspólnot Apostolskich działających w parafii

Regulamin spotkań synodalnych

1. Każde spotkanie synodalne rozpoczyna się Mszą św.
2. Uczestniczą w niej wszystkie wspólnoty (w dany dzień zebrania synodalnego)
3. Członkowie wspólnot mają pierwsi dążyć do tego, by żyć sakramentami, wśród których najczęstszymi winny być Eucharystia i Spowiedź.
4. Wspólnoty powinny angażować się w sposób czynny w przygotowanie Eucharystii poprzedzającej zebranie synodalne (np.: czytania, psalm, komentarz, śpiewy, dary ofiarne itp.)
5. Zebranie synodalne rozpoczyna się i kończy dłuższą modlitwą (Modlitwa Synodalna oraz dziękczynienia i prośby o dobre owoce spotkania).
6. Zebraniu synodalnemu przewodniczy lider grupy realizując miesięczny harmonogram spotkań. Ze spotkania sporządza się protokół, który przekazywany jest do Sekretariatu Synodu.

7. Co kwartał liderzy grup spotykają się z ks. proboszczem i wikariuszami w celu omówienia wniosków.
8. Kapłani również spotykają się w swoim gronie na spotkaniach tematycznych.

Modlitwa Synodalna

AKT ODDANIA SIĘ MATCE BOŻEJ

Matko Boża, Niepokalana Maryjo! Tobie poświęcam ciało i duszę moją, wszystkie modlitwy i prace, radości i cierpienia, wszystko, czym jestem i co posiadam. Ochotnym sercem oddaję się Tobie w niewolę miłości. Pozostawiam Ci zupełną swobodę posługiwania się mną dla zbawienia ludzi i ku pomocy Kościołowi świętemu, któremu jesteś Matką.

Chcę odtąd wszystko czynić z Tobą, przez Ciebie i dla Ciebie. Wiem, że własnymi siłami niczego nie dokonam, Ty zaś wszystko możesz, co jest wolą Twego Syna, i zawsze zwyciężasz.

Spraw więc, Wspomożycielko wiernych, aby moja rodzina, parafia i cała Ojczyzna były rzeczywistym królestwem Twego Syna i Twoim.

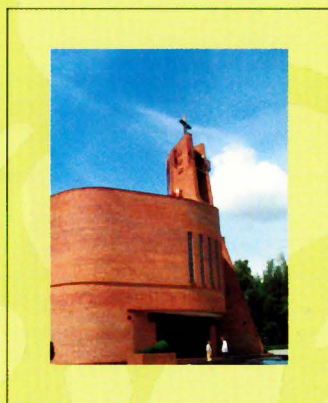
Amen.

Maryjo, Królowo Męczenników – módl się za nami!

Amen.

Adres Synodu

Parafia Matki Boskiej Królowej Męczenników
ul. gen. Mikołaja Bołtucia 5
85-791 Bydgoszcz
tel. 52 32 34 834
www.mbkm.pl, e-mail: parafia@mbkm.pl

PARAFIA
MATKI BOSKIEJ KRÓLOWEJ MĘCZENNIKÓW
UL. BOŁTUCIA 5; 85-791 BYDGOSZCZ
TEL. 52 32 34 834